

OSIEK-Konferenco
Šempeter (Slovenio)
La 16-an de julio 2008

Josip Pleadin

KONTRIBUO DE KROATAJ ESPERANTISTOJ AL ORIGINALA KAJ TRADUKA LITERATURO EN ESPERANTO

Antaŭ ol paroli pri kontribuo de kroataj esperantistoj al kampo de literaturo originala kaj traduka, oni konsciis pri kelkaj faktoj:

1) Kroatio en la tempo de apero de Esperanto estis parto de Aŭstri-hungara imperio. Post la unua mondmilito (1919), ĝi fariĝis parto de Jugoslavio, kaj ekde 1991, ĝi estas sendependa ŝtato.

2. En la teritorio de nuntempa Kroatio vivis ne ekskluzive kroatoj, sed grandparte ankaŭ serboj, do estus pli oportune paroli pri kontribuo de “kroataj” esperantistoj, ĉar iuj gravaj aŭtoroj ne estis laŭnacie kroatoj.

3. Kelkaj regionoj nuntempe ne apartenantaj al Kroatio, iam estis konsistigaj partoj de kroata nacia spaco, kaj ankaŭ tie okazis gravaj literaturaj eventoj el la Esperanta historio.

La unuaj esperantistoj en la teritorio de la nuntempa Kroatio aperis jam en 1889 en Osijek, sed la ĉefaj aktivecoj grandskalaj, post apero kaj baldaŭa malapero de Adriatika Ligo Esperantista en Rijeka (1907), fakte okazis precize antaŭ 100 jaroj. En 1908 en la kroata ĉefurbo Zagrebo, post multaj klopodoj, fondiĝis Unuiĝo de Kroataj Esperantistoj (UKE), kiu havis fortan tutlandan influon. Ĝuste la fondintoj kaj membroj de tiu organizaĵo, devas esti konsiderataj la unuaj kontribuintoj al literaturo de Esperanto. Tia konstato estas natura, ĉar pri pli fruaj originalaj verkoj aŭ tradukoj ni ne scias, pro neekzisto de skribitaj kaj presitaj pruvoj.

Per la fondiĝo de UKE komencis aperi en 1909 la unua kroata Esperanto-gazeto titolita “Kroata Esperantisto”, kiu havis mallongan vivon kaj malaperis en 1911, sed ĝiaj paĝoj montras al ni abundon da interesa historia kaj literatura materialo. Sen tiu gazeto ne eblus rekonstrui la enlandan Esperanto-historion kaj des malpli la kontribuon al literatura kampo.

La fondintoj kaj gvidantoj de UKE estis Mavro Špicer kaj Danica Bedeković. **Mavro Špicer** estis literature tre talenta persono, kiu verkis kaj tradukis en kvar lingvoj (kroata, germana, hungara kaj Esperanto), kaj li povas esti konsiderita la unua tradukisto el la kroata Esperanto, ĉar la unua poezia traduko estis ĝuste lia traduko de “Mia ŝipo” de Petar Preradović, aperinta en la unua paĝo de la unua numero de “Kroata Esperantisto”. Ankaŭ en postaj numeroj de la sama gazeto aperadis liaj poeziaj tradukoj, kaj fine en 1912 aperis ankaŭ la unua poezia antologio “Kroataj poeziaĵoj” kun literaturhistoria enkonduko, kiu parte konsistis ankaŭ el la tradukoj aperintaj en “Kroata Esperantisto”. Tiun antologion aparte laŭde taksis “Lingvo Internacia” en Parizo (1922, paĝo 417). Estas konata la fakto, ke en 1930-aj jaroj Špicer havis pretan multe pli ampleksan poezian antologion tradukitan el la

kroata al Esperanto, sed la manuskripto post lia morto en 1936 perdiĝis. **Danica Bedeković**, la kunfondintino de UKE estis malpli sperta tradukisto, sed ŝi kune kun **Ivan Stalzer** (iama membro de Adriatika Ligo Esperantista en Rijeka, kaj poste membro de UKE) kuntradukis partojn de la faman eposon “La morto de Samail-aĝao Ĉengijiĉ” de kroata banuso Ivan Mažuraniĉ. La tradukon forte kritikis Mavro Špicer, kiu estis sperta literaturisto kaj traduksito, kaj kiu mem faris tradukon de la kompleta eposo aperinta en 1933 ĉe fama Esperanto-presisto Vilim Buk en Slavonski Brod, konata kiel eldonisto de “La Suda Stelo”, unu el la plej imponaj Esperanto-gazetoj iam ajn eldonitaj en Kroatio.

En la jaro 1909 aperis ankaŭ “Printempo” la unua originala poemo de Špicer en “Kroata Esperantisto” (n-ro 3), kaj samjare la unua originala poemo de Danica Bedeković titolita “Al nia karega Majstro” (n-ro 9-10). En “Kroata Esperantisto” debutis ankaŭ **Slavoljub Ježiĉ**, poste fama kroata slavisto kaj latinidisto, per siaj tradukoj kaj unu originala poemo titolita “Se ci sciis...”. Al tiu literatura grupo certe apartenas ankaŭ **Fran Kolar - Krom**, fondinto de la dua plej grava kroata Esperanto-societo en Bjelovar (1911), sed multe pli grava pro sia traduko de romano “La trezoro de l’ oraĵisto” de August Ŝenoa, aperinta en 1911 en Zagrebo. Tiu traduko estas konsiderata kiel la unua proza traduko el la kroata literaturo al Esperanto. Nesufiĉe konatas la fakto, ke tiun tradukon antaŭ la publikigo legis Kabe, kiu kuraĝigis la tradukinton aperigi la verkon. Kiel tradukisto en la frua periodo de Esperanto en Kroatio aperis ankaŭ **Antonija Joziĉić**, kies traduka aktiveco aparte akcentiĝis per traduko de “Konfeso” de Milka Pogaĉić en 1913. La antaŭparolon por tiu verko skribis Mavro Špicer, kiu havis longan kaj fruktodonan kunlaboron kaj korespondadon kun la tradukintino. La traduko de Antonija Joziĉić, laŭ la lastaj esploroj, estis la unua Esperanta verko pere de kiu estis farita ĉina traduko de iu kroata literaturaĵo, kaj la unua kroata literaturaĵo iam ajn tradukita en la ĉinan. Mavro Špicer estis kunlaboranto ankaŭ de “La Revuo” en Parizo, kie aperadis liaj literaturaj kaj literatur-historiaj skizoj. En tiu revuo aperis ankaŭ felietono de alia kroata esperantisto **Metodio Brajŝa**, kiu en la marta numero de 1909 verkis artikolon pri kroata poeto “Silvio Strahimiro Kranjĉević”. Nesufiĉe konata estas ankaŭ **Stanislav Tomić**, kiu en 1919 aperigis libreton “Du sudslavaj popolfabeloj”, fakte rerakontitajn fabelojn, kio povas esti konsiderata ankaŭ kiel iaspeca originalaĵo. Stanislav Tomić cetere, post aktivado en UKE, migris al Suda Ameriko kaj lia filo Anton Tomić - Mach estis pionira Esperanto-aganto en Kolombio. En la periodo antaŭ kaj dum la unua mondmilito gravas mencii ankaŭ la modestan revueton “La Zemuna Esperantisto”, eldonitan en vilaĝo Karlovĉić apud Zemun (nuntempe Serbio, tiutempe Kroatio) redaktitan de **Jakobo Schneider** (1912-1914). En ĝi aperadis ĉefe tradukoj, interalie el la kroata kaj serba literaturoj.

Kiel daŭriganto de UKE, en 1919 en Zagrebo estis fondita Zagreba Esperantista Societo, kies ĉefa motoro estis Duŝan Maruzzi. ZES eldonis unue la tre modestan gazeton “La Provo”, en kiu tamen aperadis literaturaj originalaĵoj kaj tradukoj. Kiam la gazeto ŝanĝis sian titolon al “Konkordo” kaj fariĝis tipografie pli alloga, ankaŭ literaturaĵoj originalaj kaj tradukaj plioftiĝis. Tiun fakton oni povas danki verŝajne al forta influo de **Nikolao Hohlov** (=pseŭdonime: Skito), kiu estis unu el la ĉefaj stabanoj kaj kunlaborantoj de “Konkordo”, ĉar tiutempe li vivis en Zagrebo. Tiutempe li verkis en Zagrebo ankaŭ sian faman originalan poemaron “La tajdo” (Heroldo de Esperanto, 1928) kaj teatraĵon “La morto de la

delegito de UEA” kaj faris plurajn tradukojn ankaŭ el la kroata (ekzemple de la poemoj de Dragutin Domjanić). Aliaj literaturaj kunlaborantoj de “Konkordo” estis: **S. Balkanano** (=Stevan Živanović) kaj ruso **Mihail Solovjev** vivinta en Novi Sad (Serbio) kaj poste en Cavtat (Kroatio), per siaj originalaj poemoj kaj prozaĵoj, **Ivo Rotkvić** per tradukoj, **Fran Janjić** per tradukoj, **Rudolf Sigal** el Daruvar per poeziaj tradukoj, **Jakobo Schneider** per originalaj poemoj kaj prozaĵoj, **Niko Bubalo** per traduko de poemoj (ekz. de konata popola balado “Hasanaginica”), **Jelena Manojlović** per traduko de “Vintra nokto” de Milan Ogrizović, **Stijepo Ferri** per poeziaj tradukoj, **Mavro Špicer** per tradukoj poeziaj kaj aliaj. Kiam en decembro 1929 ekmutis “Konkordo”, Ivo Rotkvić entreprenis en Bulgario eldonadon de “Balkana Konkordo”, kiu havis ankaŭ fortan literaturan karakteron, sed mallongan vivon. Ĝiaj ĉefaj kroataj kunlaborantoj estis ĝuste Rotkvić (sub la pseŭdonimo **Jean d’ Agréve**) per tradukoj kaj **Franjo Homar**. El la literatura grupo kolektita ĉirkaŭ “Konkordo” kaj “Balkana Konkordo” ĉiuj pli-malpli konstante agadis literature. **Fran Janjić** famiĝis per traduko de “Ano de l’ ringludo” de Dinko Šimunović, kiu pere de lia traduko aperis ankaŭ en la ĉina, kaj per aliaj poeziaj tradukoj. **Niko Bubalo** bedaŭrinde mortis tre frue, sed li evidente estis tre bona poeto kaj vortaristo, kiu sian famon ricevis per tradukoj de Zamenhofaj poemoj kroatlingven. Bedaŭrinde, la manuskripto de lia granda vortaro perdiĝis ĉe la redakcio de “Konkordo”. **Ivo Rotkvić** fariĝis unu el la plej bonaj tradukaj stilistoj de Esperanto kaj membro de ĝiaj Lingva Komitato kaj Akademio, kies tradukoj de “Cezaro” (de Mirko Jelušić) en 1934 kaj de “Tragedio en la Universo” (1961) fariĝis ekzemploj de bonstila tradukado, sen naciaj influoj. Li mem estis unu el la plej bonaj oratoroj de Esperantujo. **Franjo Homar** estis la unua redaktoro de “La Suda Stelo” (aperinta en 1932 en Slavonski Brod), ĝis sia tro frua morto, sed li lasis nemultajn sed interesajn originalajn kaj tradukajn verkojn.

Sendiskute talenta estis ankaŭ **Stevan Živanović**, serbo naskiĝinta en Nova Gradiška (Kroatio), kiu mortis apenaŭ 38-jara, sed sukcesis lasi post si multajn spurojn en verka, vortarista kaj organiza kampoj. Li estis escepte fruktodona originala verkisto, kiu postlasis amason da poemoj en diversaj gazetoj. Libroforme aperis liaj prozverkoj “Tra mizero de la vivo” (1922), “Bela kaj Stela” (1925) kaj “La diino de la maro” (1926). Lia ĉefverko estas la romano “La sonorilo de Bled”, kiu aperis nur dudek jarojn post lia morto en 1959 en Beograd (Serbio).

Per sia apero, la gazeto “La Suda Stelo” daŭrigis ankaŭ literaturan vojon de “Konkordo”, sed la ĉefroluloj estis iomete ŝanĝitaj. Aperis novaj nomoj, kiuj ne estis ekskluzive literaturistoj, sed aktivis ankaŭ en tiu kampo. Komence informa kun literaturaj tekstoj, “La Suda Stelo” en la periodo de 1960-aj jaroj estis ĉefe literatura kaj socikultura, kaj certatempe kunfandiĝis kun la japana literatura revuo “Prometeo”. Ĝi aperadis ĝis 1973 kun kelkaj interrompoj, kaj ĉiam publikigis ankaŭ literaturaĵojn. El longa listo de ĝiaj kunlaborantoj literaturaj ni menciu en la tempo antaŭ la dua mondmilito: **Mavro Špicer** (originalaj poemoj, tradukoj poeziaj), **Stevan Živanović** (originalaj poemoj), **Mihail Solovjev** (originalaj poemoj), **Franjo Homar** (originalaj poemoj kaj poeziaj tradukoj), **Andrija Mišak** (poeziaj tradukoj), **Josip Velebit** (poezio originala kaj traduka), **Marko Demetrović** (poeziaj tradukoj), **Josip Granda** (escepte fruktodona poezia tradukisto), **Franjo Slogar** (prozaj tradukoj), **Fran Janjić** (prozaj tradukoj), **Dušan Puhalo** (poeziaj tradukoj), **Božidar Vančik** (poeziaj tradukoj). En la unuaj jaroj post la dua mondmilito, al “La Suda Stelo” multege kontribuis literature: **Božidar Vančik**

(poeziaj kaj prozaj tradukoj), kaj multe malpli **Emilija Lapenna** (literaturaj felietonoj, prozaj kaj poeziaj tradukoj), **Marinko Gjivoje** (prozaj tradukoj), **Mirko Mamužić** (poeziaj tradukoj kaj originalaĵoj), **Josip Grandić** (represo de liaj tradukoj poeziaj, ĉar li estis viktimo de la milito), **Bo Zorović** (=Dalibor Brozović, poeziaj tradukoj kaj originalaj poemoj), **Ladislav Režek** (poeziaj tradukoj), **Zvonko Rehoříć** (poeziaj tradukoj), **Josip Velebit** (poeziaj tradukoj kaj originalaĵoj), **Marko Demetrović** (poeziaj tradukoj), **Željko Takač** (originalaj noveloj), **Ivica Šponar** (originalaj poemoj), **Ivo Borovečki** (poeziaj tradukoj). En la 1960-aj jaroj originalajn poemojn verkis **Stjepan Jakševac**, **Vesna Skaljer-Race**, **Nedeljka Subotić**, **Damir Mikuličić** kaj per tradukoj aperadis **Emilija Lapenna** (poezio, prozo, teatraĵoj kaj multaj recenzoj), **Zvonko Rehoříć** (poezio), **Ivo Borovečki** (poezio), **Josip Velebit** (poezio), **Margareta Stoll** (svisino vivinta en Beograd, Serbio).

En 1961 aperis ĉe “Stafeto” la libreto “Reeĥoj - Jugoslavia poemaro”, kiu mencias el Kroatio jenajn nomojn: **Antonija Albert**, **Franjo Homar**, **Duro Rašan**, **Tibor Sekelj**, **Vesna Skaljer-Race**, **Nedeljka Subotić**, **Mavro Špicer**, **Božidar Vančik**, **Josip Velebit**, **Bo Zorović** kaj **Stevan Živanović**, do la ĉefan parton de tiu elektita antologieto konsistigas poemoj de kroataj esperantistoj. **Antonija Albert** estis kroatino vivinta en Germanio, kaj sian famon ŝi atingis per gajno de premioj en Belartaj Konkursoj en 1958 kaj 1959. Ŝi estas reprezentita ankaŭ en “Esperanta Antologio”. **Duro Rašan** estis konata nur pro kelkaj poemoj kiuj aperis unufoje en “La Suda Stelo” kaj poste en la literatura gazeto “Koko” en 1990. Post lia morto estis trovitaj originalaj poemoj ĉe lia filino, kaj aperigitaj en 2007 en libreto “Dorno en la koro”. **Tibor Sekelj**, kvankam nekroato, apartenas almenaŭ parte ankaŭ al zagreba literatura skolo. Li estas unu el la plej fruktodonaj kaj plej konataj originalaj kaj tradukaj verkistoj, multfoje premiitaj. Menciindas “Nepalo malfermas la pordon”, “La trovita feliĉo”, “Tempesto super Akonkagvo”, “Kumeŭaŭa - la filo de la ĝangalo” kaj “Premiitaj kaj aliaj noveloj”, kvankam tio estas nur parta ĉerpaĵo el lia ampleksa verkaro. **Vesna Skaljer-Race** kaj **Nedeljka Subotić** devenas el Kroatio, sed grandan parton de sia vivo ili travivis en Serbio. Tamen, ili estis originalaj verkistinoj kiujn kroatoj mencias en siaj antologioj. **Vesna Skaljer-Race** publikigis originalajn poemkolekton “Maristo surmaste” (1969) kaj prozaĵkolekton “El la vivo” (1977) kaj multajn literaturaĵojn originalajn en diversaj gazetoj kaj konkursoj. En la 1960-aj kaj 1970-aj jaroj certe la plej grandan rangon eksterlande havis **Josip Velebit** kaj **Božidar Vančik**, kiuj kunlaboris ekz. en “Norda Prismo”, kaj kiuj estis ĉefe tradukistoj. Tamen, Velebit estis ankaŭ unu el la plej gravaj originalaj poetoj ne nur en kadroj de Kroatio, sed li ne famiĝis pro tio, ĉar lia unua propra poemaro “Kanto de telegrafistoj” (1996) aperis nur post lia morto en Usono. Li estas konata pro multaj gravaj tradukoj, ekz. “Kanto al mia koro” (de Dragutin Tadijanović), “La morto de Smail-Agao Ĉengić” (eposo, 1972), “Makedonaj popolaj rakontoj” kaj romano “Ventoj” (el la makedona) ktp. Restis multaj liaj originalaj kaj tradukitaj verkoj ankoraŭ nepublikigitaj.

El la periodo antaŭ dua mondmilito restis nemenciita originala novelisto **Dragutin Wranka**, kiu pli konatas pro desegnado de primovadaj karikaturoj, sed tamen lasis ankaŭ literaturan spuron en “Norda Prismo” verkante novelojn. El la 1960-aj jaroj menciindas kiel novelisto ankaŭ **Ante Grgurina**, kies novelkolekto “Ĉe doktoro” aperis en 1958. Kiel escepto, **Emilija Lapenna** aktivis en teatra kampo, verkante originalajn kaj tradukante teatraĵojn. Ili aperis en “Teatro en Societo”

(1956) kaj “Nova teatro” (1974). Ŝia plej grava teatraĵo estas “Lanĉo”. **Ivo Lapenna** verkis ankaŭ originale, sed ĉefe fakajn librojn. Tamen, lia “Retoriko” apartenas al nepretarpaseblaj perloj de originala Esperanta literaturo.

La listo de literaturaj talentoj kaj aktivuloj ne estus kompleta sen **Roger Imbert**, franco, kiu edziĝis al kroatino, kaj kiel membro de Studenta Esperanto-klubo en Zagrebo verkis originalajn satiraĵojn sub la pseŭdonimo Histriko. Tamen, lia plej granda kontribuo estas en traduka branĉo, ĉar li mem tradukis la tutan “Modernan kroatian prozon”, la plej ampleksan ĝisnunan prozan antologion tradukitan el la kroata. Tiu libro estis parto de la laboro de Internacia Kultura Servo en Zagrebo, kiu eldonis ankaŭ poezian antologion “Kroatia poezio” (1983), por kiu tradukis **Lucija Borčić**, **Ivo Borovečki**, **Dalibor Brozović**, **Predrag Đaković**, **Josip Granda**, **Zora Heide**, **Roger Imbert**, **Mirko Mamužić**, **Boriša Milićević**, **Nikola Rašić**, **Ladislav Režek**, **Ivo Rotkvić**, **Vesna Skaljer-Race**, **Spomenka Štimec**, **Zlatko Tišljar**, **Božidar Vančik** kaj **Josip Velebit**. El tiu grupo da tradukistoj multajn nomojn ni konas jam de antaŭe, sed multaj aperis nur en 1980-aj jaroj. **Zora Heide** estas kroatino kiu vivis en Danlando kaj Svedio, kaj tie komenciĝis kaj pleje evoluis ŝia literatura agado. Ŝi verkis prozaĵojn kaj poeziaĵojn kaj tradukis. Ŝi estis kunlaboranto de “Norda prismo”, kaj aperis ŝiaj verkokolektoj sub la titoloj “Ni, homoj” (1970), “Ni komedietas” (1971), “Etulaj aventuroj”, “Spuroj de l’ doloro” kaj “Kantoj de l’ silento” (1984). Ŝi multe kontribuis al diversaj literaturaj konkursoj. **Predrag Đaković** estis membro de SEK en Zagrebo, kaj viktimo de la Patrolanda milito en 1990-aj jaroj, sed tamen li lasis malgrandan spuron en traduka literaturo. **Boriša Milićević** estas serbo vivanta en Novi Sad, sed li multe tradukis ankaŭ el kroatia literaturo kaj verkis nemulte ankaŭ originale. **Nikola Rašić** tradukis okaze kaj nemulte, sed tamen tre kvalite. **Ladislav Režek** devenis el Kroatio, sed li vivis en Bosnio kaj Hercegovino, tradukante ĉefe poeziaĵojn. **Zlatko Tišljar** estis tradukinto de pluraj verkoj, sed ne ĉiuj aperis. El la aperintaj gravas la romano “Rande de l’ prudento” de Miroslav Krleža.

La plej sukcesa el tiu grupo de originalaj literaturaj agantoj estas **Spomenka Štimec**, kiu famiĝis per sia unua originala romano “Ombro sur interna pejzaĝo” (1984), kaj ekde tiam aktive kaj multe verkas, speciale proze. Ŝi estis ankaŭ ĵuriano de Belartaj konkursoj de UEA samkiel Emilija Lapenna. Aliaj ŝiaj verkoj estas: “Geografio de miaj memoroj”, “Nesenditaj leteroj el Japanio”, “Kroata milita noktlibro”, “Aŭstralia pupo”, “Hodler en Mostar”, “Tilla” kaj aliaj. Ŝia ankaŭ verkis multe por diversaj periodaĵoj.

Lucija Borčić, kvankam unu el la plej maljunaj kroatiaj esperantistoj, grandskale aperis kiel literaturisto nur en 1980-aj jaroj, sed ekde tiam ŝi faris enorman originalan kaj tradukan laboron, ĉefe poezian. Ŝiaj poemoj libroforme aperis en la kolekto “Pulsas la viv”. Ŝi estis en 1991 ankaŭ la ĉefa redaktinto de “Kroatia Esperanta poemaro” kiu listigas ĉiujn pli-malpli konatajn originalaj verkistojn de Kroatio: **Antonija Albert**, **Lucija Borčić**, **Dalibor Brozović**, **Nikola Bubalo-Slavić**, **Zora Heide**, **Nikolao Hohlov**, **Franjo Homar**, **Roger Imbert**, **Slavko Ježić**, **Damir Mikuličić**, **Đuro Rašan**, **Tibor Sekelj**, **Zdravko Seleš**, **Vesna Skaljer-Race**, **Mihail Solovjev**, **Antun Šimunić**, **Franjo Šlabek**, **Mavro Špicer**, **Ivica Šponar**, **Benjamin Tolić**, **Božidar Vančik** kaj **Josp Velebit**.

El tiu listo ni diris ankoraŭ nenion pri **Zdravko Seleš**, kiu estis redaktoro de sola literatura revuo en iama Jugoslavio, kiu aperadis en 1988-1990 sub la titolo “Koko”. Li mem verkis originalajn poemojn kiuj aperis en dulingva poemaro

“Noćnik-Noktulo”, kaj iomete tradukis ambaŭdirekte. La revuo “Koko” publikigis multajn tradukojn kaj originalaĵojn de jenaj aŭtoroj: **Tibor Sekelj, Đuro Rašan, Spomenka Štimec, Zdravko Seleš, Josip Pleadin, Davor Klobučar, Lucija Borčić, Emilija Lapenna, Ivo Borovečki, Josip Velebit, Marko Petrović** kaj aliaj, sed ankaŭ lanĉis literaturan konkurson. Literaturan konkurson nomitan “Ivo Rotkvić” lanĉis ankaŭ Zagreba Esperanto-Ligo pere de sia periodaĵo “ZEL-ano”. ZEL aperigis ankaŭ serion “Etlibra biblioteko”, kie aperis modestaspektaj sed gravaj literaturaj kontribuoj. Unu el la ĉefaj estas publikigo de la poemaro “Ilia tosto je nia kosto” de **Marko Petrović**, interesa sed nekonata originala poeto, kiu verkis satirtonajn poemojn, kiuj bedaurinde grandparte restis nepublikigitaj kaj la manuskriptoj post lia morto malaperis. La konkurso “Ivo Rotkvić” lanĉis ankaŭ originalan poetinon **Nevenka Tomić**, kiu poste translokiĝis vivi al Makedonio kaj ofte tradukis poezion. Kiel parte originala parte traduka verkisto en 1980-aj jaroj aperis ankaŭ **Antun Šimunić** kaj **Slavko Šimunić** (poeziverkanto). Iomete originale verkis ankaŭ **Velimir Piškorec**, kiu en Belartaj konkursoj de 1987 ricevis honoran mencion por originala prozo.

Se ne estas malmodeste menciitaj, ankaŭ la aŭtoro de tiu ĉi prezento okupiĝis pri literaturo, ĉefe pri tradukado de prozo kaj poezio, lastatempe aperigante ankaŭ originalajn rakontojn en la gazeto “Zagreba Esperantisto”. Lia ĉefa traduko estas “La kamaradaro de Petro Nodeto” de Mato Lovrak, kaj la ĉefa verko ĝenerale “Ordeno de Verda Plumo” (leksikono pri originalaj Esperanto-verkistoj en la mondo).

Originalan porinfanan prozon verkis ankaŭ **Zdravka Metz-Fleury**, kiu vivas en Kanado, kaj traduke aktivis **Ivan Špoljarec** en Zagrebo.

Davor Klobučar apartenas al juna generacio de promesplenaj tradukantoj, sed ankaŭ li komencis verki originale. Aperis libroforme lia originala vojaĝpriskribo “Sayonara, Japanio!”.

El novgeneraciaj talentoj menciindas la nomo de **Etel Zavadlav**, kiu nur antaŭ kelkaj jaroj komencis verki originale, ĉefe poeziaĵojn, sed ankaŭ prozajn mallongajn verkojn. Ŝi jam nun profiliĝis kiel matura verkanto, kvankam malofte ŝiaj verkoj aperas en presita formo. Ĉefe ŝi verkas en la interreta portalo ipernity, sed la multobla legado de ŝiaj verkoj en tiu portalo anoncas, ke ŝi povus baldaŭ fariĝi unu el la plej gravaj atutoj de Kroatio en la originala literaturkampoj.

Kvankam ĉi tiu prelego ne estas kompleta, kaj en ĝi certe mankas pluraj valoraj nomoj de originalaj kaj tradukaj verkantoj, ĝi sufiĉe konvinke montras, ke inter kroatoj la originala kaj traduka Esperanto-literaturo havas fortajn radikojn kaj grandajn sukcesojn.

